

Arrest

nr. 240 524 van 7 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2018 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) neemt op 15 februari 2019 de beslissing waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 225 590 van 2 september 2019 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 30 september 2019 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 30 maart 2020 neemt de CGVS de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : B.

voornaam : K.

geboortedatum : (...)1999

geboorteplaats : Potje

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESUSSING :

Op 02/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25/07/2018 en 30/09/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Une décision administrative, comme un ordre de quitter le territoire, n'est pas une décision que l'on peut prendre à la légère.

Il s'agit d'une décision qui peut avoir des conséquences particulièrement importantes pour la personne concernée.

En l'espèce, il résulte de l'exposé des faits qui précède que le requérant, qui est l'aîné des 7 enfants du couple B., ne pourrait, sans dommage moral extrêmement important pour lui et pour sa famille, être éloigné du territoire belge.

Ainsi qu'il a été souligné, les enfants sont nés, soit en Sicile, soit en Belgique, et la famille réside en Belgique depuis 2006, étant arrivée en Belgique avant les autres membres de la famille qui eux, ont tous été régularisés ou ont même obtenu la nationalité belge.

La décision ne peut évidemment être motivée exclusivement sur les dispositions de la loi du 15.12.1980, compte tenu de l'histoire tout à fait spécifique de la famille B..

Il est clair que la décision est totalement excessive et disproportionnée et pourrait entraîner un drame familial aux conséquences incalculables.

En outre, la circonstance que la plus jeune des enfants, H., soit gravement malade et qu'une demande d'autorisation de séjour ait été formulée auprès de l'Office des Etrangers doit être prise en considération également.

Au vu des éléments qui précèdent, il y a lieu de constater le manque de motivation adéquate de la décision et son caractère tout à fait disproportionné."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering voor de termijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten met name omdat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker al op 25 juli 2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en uit de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn.

Verzoeker betoogt dat hij de oudste is van 7 kinderen en dat zijn ouders reeds sinds 2006 in België verblijven. Zijn familieleden zijn allen geregulariseerd of hebben de Belgische nationaliteit. Bovendien is zijn jongste zus ernstig ziek en voor haar is er een verblijfsmachtiging om medische redenen ingediend. Verzoeker kan niet, zonder ernstige mentale schade voor hem en zijn familie, worden verwijderd van het Belgische grondgebied.

De Raad kan niet besluiten tot een schending van de formele motiveringplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende zijn gezins- en privéleven. Artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houden een bijzondere motiveringsplicht in.

Het administratief dossier bevat een synthesesnota van 14 mei 2020 met als titel "Evaluatie artikel 74/13" waaruit blijkt dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker. De synthesesnota vermeldt voor het gezinsleven en de gezondheidstoestand het volgende:

"Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 28/11/2018) dat zijn beide ouders, een meerderjarige broer, drie minderjarige broers en twee minderjarige zussen in België verblijven. Allen zijn het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de familiekeren samen.

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 22/10/2019) dat een tante en een oom in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.

Gezondheidstoestand: In het administratief dossier bevinden zich meerdere aanvragen 9ter, die allemaal negatief afgesloten werden. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan en blijft het kerngezin samen.

In het administratief dossier bevindt een aanvraag 9bis, die negatief afgesloten werd.”

Waar verzoeker stelt dat zijn familie geregulariseerd is of de Belgische nationaliteit heeft, toont hij dit niet aan. In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zijn familie, in tegendeel, allen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn betoog dat hij wordt gescheiden van zijn familie is bijgevolg niet dienstig. Ook het betoog dat voor zijn zus een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd ingediend die nog hangende is, wordt niet aangetoond en blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker voegt weliswaar een stuk bij het verzoekschrift dat een (nieuwe) aanvraag om machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor zijn zus betreft. Evenwel bevat het stuk geen bewijs van verzending naar de verwerende partij. Zelfs aangenomen dat deze aanvraag is ingediend vóór de bestreden beslissing werd genomen, merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626), te meer nu deze aanvraag ingediend is voor zijn zus. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen gelezen met het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Ces dispositions garantissent le droit au respect de la vie privée et familiale.

La jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme est particulièrement claire en ce qui concerne l'obligation de respecter les attaches durables d'une personne qui :

N'a aucun lien avec le pays d'origine

A toutes ses attaches dans le pays d'accueil, étant arrivé en Belgique à l'âge de 7 ans !

On se doit de souligner la recommandation 1504 de l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe qui, sous le point 7, indique « L'expulsion ne devrait, en aucun cas, s'appliquer aux personnes nées ou élevées dans le pays d'accueil ou aux enfants mineurs ».

Selon une ancienne décision prise par la Commission Européenne des Droits de l'Homme, « L'expulsion d'un étranger est de nature à briser les rapports sociaux qu'il a établis dans le pays de séjour » (décision du 08.12.1981, citée par RPDB V°CEDH, complément VII, n°653, page 339).

Sylvie SAROLEA souligne, dans « Droits de l'Homme et Migrations », Bruylant 2006, page 233, commentant un arrêt de la CEDH du 16.12.1992, relève :

« Pour la première fois, en matière d'immigration, la Cour reconnaît une atteinte à la vie privée en matière d'éloignement du territoire. Elle se réfère à l'arrêt NIEMIETZ pour aborder le dossier sous l'angle de la protection de la vie privée. L'intéressé a tissé, en Belgique, de réels liens sociaux ; Il y a habité depuis l'âge de 11 ans et a reçu une formation scolaire et professionnelle, et y a travaillé pendant plusieurs années. Il s'en suit qu'il y a établi une vie privée au sens de l'art 8, laquelle englobe le droit, pour l'individu, de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial » (paragraphe 25 et 29 de l'arrêts).

Dans un arrêt de la Cour Constitutionnelle du 17.10.2013, on peut également lire que :

« Ni l'art 22 de la Constitution, ni l'art 8 CEDH n'excluent une ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit, mais ils exigent que cette ingérence soit prévue par une disposition législative suffisamment précise, qu'elle corresponde à un besoin social impérieux et qu'elle soit proportionnée à l'objectif légitime qu'elle poursuit. Ces dispositions engendrent de surcroît l'obligation positive, pour l'autorité publique, de prendre des mesures qui assurent le respect effectif de la vie privée et familiale, même dans la sphère des relations entre les individus ».

Il est clair, au vu de la situation personnelle du requérant et de sa famille, que constituerait une très grave atteinte à ces dispositions, l'obligation pour le requérant de devoir quitter le territoire belge pour rejoindre un pays avec lequel ainsi que l'ignore pas l'Office des Etrangers le requérant n'a jamais eu la moindre attache."

2.4 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide

begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie) relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Verzoeker betoogt dat hij geen enkele band heeft met zijn land van herkomst. Hij verblijft in België sinds hij 7 jaar is en bijgevolg heeft hij door zijn langdurig verblijf enkel banden met België.

Er moet eerst op worden gewezen dat het privéleven dat verzoeker aanvoert zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij en/of zijn ouders zich bewust waren dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn familie tot heden illegaal of minstens precair op het grondgebied verbleven. In dit geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu toont verzoeker niet *in concreto* aan dat zijn opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een beschermingswaardig privéleven aan te tonen of een schending daarvan. Verzoeker toont evenmin op concrete en ernstige wijze aan dat hij in zijn land van herkomst geen banden meer zou hebben met familieleden of met andere personen.

Bijgevolg toont verzoeker niet op concrete wijze aan dat er sprake zou zijn van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg diende geen belangenafweging in dit verband plaats te vinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Aangezien artikel 7 van het Handvest en artikel 22 van de Grondwet rechten bevatten die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest en artikel 22 van de Grondwet dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest en van artikel 22 van de Grondwet niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Au vu de ce qui précède, et compte tenu de l'absence de toute attache ou même lien du requérant avec le Kosovo, l'obligation de quitter la Belgique pour aller dans un pays que le requérant ne connaît pas serait très gravement attentatoire à l'art 3 CEDH."

2.6 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In de bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“Op 02/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.”

Hieruit blijkt dat het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk werd verklaard omdat hij een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door verzoeker werden voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 juli 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Op 15 februari 2019 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 225 590 van 2 september 2019 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen. Verzoeker diende vervolgens op 30 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 30 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid verzoek (volgend verzoek). Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker geen hoger beroep ingediend bij de Raad.

Het onderzoek van voormelde verzoeken om internationale bescherming hield ook een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepaling van de vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009).

In voornoemd arrest van de Raad met nummer 225 590 van 2 september 2019 wordt in verband met het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker het volgende overwogen:

“Daar waar verzoekende partij er nog op wijst dat Roma in Kosovo zich in een zeer moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminaties ondervinden, wijst de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissing dienaangaande volgende pertinente vaststellingen worden gedaan: “Volledigheidshalve kan gewezen worden op de informatie beschikbaar op het Commissariaatgeneraal die aantoont dat hoewel heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE (bv. ook de algemene precare economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van RAE verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die

gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend. Immers maakt verzoekende partij niet aannemelijk bij een terugkeer naar Kosovo daadwerkelijk problemen te zullen ondervinden die in haar hoofde aanleiding geven tot een vrees voor vervolging of ernstige schade.

Daarenboven toont zijn niet aan dat zij, in geval zij daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen in Kosovo, hetgeen zij evenwel niet aannemelijk maakt, zij geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die voormelde motivering in een ander daglicht stellen.

Het tweede verzoek om internationale bescherming wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk bevonden bij gebrek aan nieuwe elementen en bevindingen. Tegen voormelde beslissing werd geen hoger beroep ingediend. Vervolgens nam de gemachtigde van de bevoegde minister de huidige bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad niet langer actueel zouden zijn. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de gemachtigde in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten maken of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit niets blijkt dat verzoeker met zijn betoog gegevens aanbrengt over Kosovo die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Ce droit n'a pas été respecté et il ne fait pas l'ombre d'un doute que si l'intéressé avait été auditionné, la décision aurait pu être différente, vu les attaches considérables de la famille en Belgique et l'absence de tout lien avec le Kosovo, dès lors que le requérant est né en Sicile et qu'il n'a jamais vécu au Kosovo. Par ailleurs, la situation des Roms au Kosovo est très inquiétante et l'obligation de devoir quitter la Belgique pour aller vivre dans ce pays, serait manifestement excessive pour un jeune qui n'y a jamais vécu."

2.8 Waar verzoeker de schending aanvoert van het hoorrecht merkt de Raad vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het

recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker haalt aan dat zijn hele familie in België verblijft en dat hij geen enkele band heeft met Kosovo, nu hij geboren is in Sicilië en nooit gewoond heeft in Kosovo.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder een afweging heeft gemaakt met betrekking tot zijn familieleven in België. Zo wordt in de synthesesnota van 14 mei 2020 het volgende vermeld:

“Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 28/11/2018) dat zijn beide ouders, een meerderjarige broer, drie minderjarige broers en twee minderjarige zussen in België verblijven. Allen zijn het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de familiekeren samen. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 22/10/2019) dat een tante en een oom in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.”

Verzoeker laat na aan te tonen dat het kerngezin, met name zijn ouders en broers en zussen over een legaal verblijf beschikken in België. Zij zijn, in weerwil van verzoekers betoog, allen het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten. Niets verhindert aldus dat verzoeker samen met zijn familie kan terugkeren naar Kosovo. Waar verzoeker verwijst naar zijn langdurig verblijf stelt de Raad vast dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat hij op 7 jarige leeftijd België is binnengekomen samen met zijn ouders. Er is door zijn ouders een verzoek om internationale bescherming ingediend en ook verschillende aanvragen op grond van artikel 9ter en op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij was er dus van op de hoogte dat verzoeker al sinds de leeftijd van 7 jaar in België verblijft. Dat verzoeker dit opnieuw zou kunnen hebben meegedeeld, heeft dus niet als gevolg dat de verwerende partij een andere beslissing zou hebben genomen, gezien zij hiervan al op de hoogte was. In de synthesesnota van 14 mei 2020 wordt overigens ook het volgende overwogen: *“Gezondheidstoestand: In het administratief dossier bevinden zich meerdere aanvragen 9ter, die allemaal negatief afgesloten werden. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan en blijft het kerngezin samen. In het administratief dossier bevindt een aanvraag 9bis, die negatief afgesloten werd.”* Verzoeker kan dus niet voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Verzoeker toont niet aan dat al deze elementen, die gekend waren door de verwerende partij, hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN